

Arrest

nr. 94 654 van 9 januari 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2012 en 3 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. AKIF verschijnt voor de verzoekende partij, alsook van advocaat N. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 12 september 2012, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 30 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). Uw zonen, A. en M., zouden beiden voor een Amerikaanse firma hebben gewerkt. Uw gezin zou anderhalf jaar geleden een eerste dreigbrief hebben ontvangen. Meteen zou iedereen het ouderlijk huis zijn ontvlucht. U zou naar uw broer in Ameriya zijn gegaan. Uw kinderen zouden bij hun respectievelijke schoonfamilies zijn ingetrokken. Een week voor uw vertrek uit Irak zou het huis van uw broer zijn beschoten door onbekenden. Toen u na de beschieting naar buiten ging, zou u een tweede dreigbrief hebben gevonden. De volgende dag zou uw broer u hebben gezegd dat hij de verantwoordelijkheid over u niet meer kon opnemen. Hij zou u naar een familielid van uw schoondochter hebben gebracht. Ondertussen werd uw vlucht uit Irak voorbereid.

Op 11 september 2011 zou u Irak hebben verlaten. U zou een vlucht hebben genomen naar Turkije. Dezelfde dag nog zou u zijn verder gereisd naar een voor u onbekende luchthaven op Europees grondgebied waar u in de late namiddag landde. Iemand zou u er hebben opgewacht en u met de auto naar België hebben gebracht, waar u aankwam op 12 september 2011. In België vervoegde u uw zoon A. (CG 10/01298 en OV 6.685.551), die zich eerder al, op 8 september 2010, in België vluchteling had verklaard.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, twee dreigbrieven, twee Belgische medische rapporten, een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw zoon A. en een kopie van de verblijfsdocumenten van uw zoon M. in de Verenigde Staten.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U geeft aan een eerste dreigbrief te hebben ontvangen in juli 2010. In de dreigbrief werd het ganse gezin bedreigd omdat uw zonen A. en M. voor de Amerikanen werkten. Deze onbekenden zouden uw kinderen als 'verraders' hebben bestempeld en zouden hebben geëist dat jullie het huis onmiddellijk verlieten (CGVS, pg.9). U zou samen met uw zonen H. en M. en hun gezin meteen het ouderlijk huis, waar jullie allemaal samenwoonden, hebben verlaten (CGVS, pg.9). A. zou op dat moment al bij zijn schoonfamilie hebben verbleven (CGVS, pg. 9), maar u zou zijn echtgenote op de hoogte hebben gesteld van deze dreigbrief (CGVS, pg.9). Dit alles zou gebeurd zijn vóór A's vertrek uit Irak (CGVS, pg.9). Vreemd genoeg repte A. met geen woord over deze dreigbrief toen hij in België asiel aanvraagde omwille van de problemen die hij zou hebben gekend als gevolg van zijn werk voor de Amerikanen. Meer nog, uw zoon A. ontkende met klem enige bedreiging te hebben gehad of problemen te hebben gekend vooraleer hij in juli 2010 werd ontvoerd (het gehoorverslag van A. op het CGVS werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map, zie pg.16). Het was deze ontvoering die hem noodzaakte het land te verlaten begin september 2010. De vraag dringt zich dan ook of de feiten waarop u zich beroept, nl. de twee dreigbrieven, zich wel als dusdanig hebben voorgedaan.

Het valt moeilijk te verklaren dat A. tijdens zijn gehoor 'vergat' te vermelden dat zijn volledige familie werd gevisieerd in een dreigbrief, dat zij daarom meteen het ouderlijk huis hadden verlaten en zich over Bagdad hadden verspreid. U tracht zijn vergetelheid te verklaren door aan te geven dat hij er misschien niets over wist omdat u het enkel aan zijn echtgenote had verteld en hem daarna zelf niet meer hebt gezien (CGVS, pg.10). Dat uw schoondochter op haar beurt eveneens vergat haar echtgenoot op de hoogte te stellen van het feit dat hij in een dreigbrief werd gevisieerd, alsook zijn hele familie, en dat daarom de ganse familie het ouderlijk huis had verlaten, zou wel een zeer ongelukkig toeval zijn geweest. Te meer A. zelf voor een deel de aanleiding was voor de ontvangst van de dreigbrief, aangezien hem werd verweten dat hij voor de Amerikanen werkte. Dat hij dan net de persoon zou zijn die van die dreigbrief niks zou vernemen, kan niet ernstig worden genomen. Bovendien kan uw verklaring ook niet opgaan omdat uw andere zoon, Hassan, na de ontvoering wel degelijk in contact stond met A.. U had namelijk via Hassan alle details van de ontvoering vernomen (CGVS, pg.10). Dat ook Hassan zou vergeten zijn om A. op de hoogte te stellen van de dreigbrief, voorafgaand

aan zijn ontvoering, én de gevolgen die dit teweeg bracht bij zijn familieleden, kan moeilijk worden geloofd. Er dient geen betoog dat bovenstaande verklaringen de oprechtheid van uw asielaanvraag ondermijnen.

Bovendien blijken uw verklaringen over de periode waarin A. werd ontvoerd, evenmin compatibel te zijn met de verklaringen van A. zelf. Zo zou A. tussen maart 2008 en 2010 in Nederland hebben verbleven. U stelt dat hij meteen na zijn terugkeer naar Irak in 2010 bij zijn schoonfamilie in Dawoudi is ingetrokken, en dus niet bij u in het ouderlijk huis woonde (CGVS, pg.10). Uw schoondochter had immers uw huis al verlaten omwille van interne strubbelingen met uw andere schoondochters en zou bij haar eigen familie zijn ingetrokken, waar zij later werd vervoegd door A. (CGVS, pg.9). Dit maakte dat zij niet bij u thuis aanwezig was toen de eerste dreigbrief er werd aangetroffen (CGVS, pg.9). A. verklaarde echter tijdens zijn gehoor bij het CGVS (op 21 september 2010) dat hij na zijn terugkeer uit Nederland opnieuw op uw adres in Ameriya ging wonen (CGVS A. pg. 4-5). Pas na de ontvoering zou hij bij zijn schoonfamilie zijn ondergedoken (CGVS A., pg.7). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat A. u had verteld dat hij bij het CGVS had verklaard dat hij na zijn terugkeer meteen bij zijn schoonfamilie is gaan wonen (CGVS, pg.10). Alleen al uit deze uitleg blijkt dat u uw verhaal wenst af te stemmen op dat van uw zoon, wat op zich al laat vermoeden dat u geen waarheidsgetrouw relaas weergeeft. Dit wordt verder bevestigd door het feit dat u niet kunt aangeven of uw schoondochter - de echtgenote van A. - nog bij u thuis verbleef op het moment van zijn ontvoering of reeds bij haar eigen familie was ingetrokken (CGVS, pg.10). U claimt dit te zijn vergeten (CGVS, pg.10). Er kan echter moeilijk worden aanvaard dat u mbt de periode dat uw zoon werd ontvoerd zich niet meer zou kunnen herinneren of zijn echtgenote gedurende die toch wel zenuwslopende maand (CGVS, pg.7) bij u thuis verbleef of niet. Opnieuw tast dit uw geloofwaardigheid in grote mate aan.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u evenmin op de hoogte bleek van de bedreiging die A. na zijn ontvoering nog zou hebben ontvangen. Uw zoon stelt immers dat onbekenden opnieuw contact opnamen met zijn broer en hem zeiden dat zij wisten waar A. zich bevond en dat ze een volgende keer één van zijn kinderen - uw kleinkinderen dus - zouden ontvoeren (CGVS, pg.7). U verklaart echter dat er niets meer is gebeurd tussen de vrijlating van A. tot de beschieting en de tweede dreigbrief in september 2011 (CGVS, pg.11). Zelfs toen u specifiek werd gevraagd of A. in de periode dat hij na zijn vrijlating nog in Irak verbleef nog werd bedreigd, of iets van zijn ontvoerders heeft vernomen, geeft u aan dat u dit nooit hebt gehoord (CGVS, pg.10). U stelt niet alle details te kennen (CGVS, pg. 11). Er kan in dit geval echter bezwaarlijk worden gesproken van een 'detail', aangezien A. vervolgens besloot om als gevolg hiervan het land te ontvluchten. Ook na aankomst in België had u zich over dergelijke zaken kunnen vergewissen.

Ten slotte kunnen er ook vragen worden gesteld bij de twee dreigbrieven die u voorlegde ter staving van uw relaas en die afkomstig moeten zijn van 'Dawlat al-Iraq al-Islami'. Er werd u gevraagd of u de dreigbrieven bij had toen u Irak verliet (CGVS, pg.4). U antwoordde bevestigend (CGVS, pg.4). U gevraagd waarom u ze al niet heeft voorgelegd bij het bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie ook vragenlijst CGVS, dd.16/11/2011) stelt u dat men zei dat u deze tijdens het tweede interview diende voor te leggen (CGVS, pg.4). U ermee geconfronteerd dat men dan normalerwijze alle meegebrachte stukken reeds in kopie aan het dossier toevoegt, wat hier niet het geval is, bewaart u de stilte (CGVS, pg.5). U uiteindelijk gevraagd of u ze effectief bij u had toen u zich aanmeldde bij de DVZ stelt u dat u ze vergat mee te nemen en verklaart u, tegengesteld aan uw eerdere verklaringen, dat uw broer deze documenten via internet opstuurde een maand na uw aankomst in België (CGVS, pg.5). Het is opmerkelijk dat u zich al tegenspreekt over de manier waarop u deze documenten in België heeft ontvangen. Toegevoegd aan het gegeven dat het hier om eenvoudige stukken getypte tekst gaat, zonder enige datering, noch signatuur en aldus door éénieder kan worden opgemaakt, maakt dat er opnieuw sterke twijfels kunnen worden geuit bij de herkomst en de manier waarop u deze stukken heeft verkregen.

Bovenstaande elementen maken dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

De verdere documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie evenmin in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de identiteitskaart van uw zoon A. en een kopie van de verblijfsdocumenten van uw zoon M. in de Verenigde Staten betreffen identiteitsdocumenten die geen uitspraak doen met betrekking tot de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Ook het gegeven dat het CGVS in september 2010 de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan uw zoon A., doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Het relaas van A. werd deels op andere motieven beoordeeld; bovendien klemt uw relaas met dat van uw zoon.

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische attesten geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. Op 12 juni 2012 wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker – genomen (bijlage 13quinquies). Deze beslissing die de tweede bestreden beslissing vormt wordt op dezelfde dag ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten Al-Ani Sabah geboren te Bagdad , op (in) 00.00.1950 en van nationaliteit te zijn : Irak het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30.05.2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

in uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen deze beroepen in de zaken nr. 100 348 en nr. 101 189 wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het verzoekschrift gedateerd op 26 juni 2012 beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie alsook beroept zij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht en meent zij tevens dat er bij het nemen van de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Verzoekster werpt op dat zij 62 jaar oud is en vergeetachtig is wat betreft feiten die zich meer dan anderhalf jaar geleden hebben voorgedaan. Verzoekster zou bovendien niet altijd geïnformeerd zijn omtrent haar zoon. Wat betreft de door haar neergelegde dreigbrieven, merkt verzoekende partij op dat er zich een misverstand heeft voorgedaan en benadrukt dat zij deze nog niet had ten tijde van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster stelt tevens dat de bestreden beslissing niet betwist dat de zoon van verzoekster ontvoerd werd en haar familie als dusdanig geïsoleerd werd. Verzoekster vraagt tot slot dat men haar minstens het statuut van subsidiair beschermde geeft gezien de feitelijke toestand in haar regio van herkomst, zijnde Bagdad. Zij voegt een aantal artikelen toe over de oorlog in Irak (stukken 5, 7 en 10) alsook twee reisadviezen afkomstig van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België en het Verenigd Koninkrijk (stukken 6 en 11). Zij brengt tenslotte eveneens een kopie van haar nationaliteitsbewijs en identiteitskaart bij alsook een attest van het OCMW (stukken 4, 8 en 9).

In het verzoekschrift gedateerd op 3 juli 2012 werpt verzoekster een schending op van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', van artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alsook beroept zij zich op een schending van de artikelen 1315, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk wetboek.

Verzoekster is het niet eens met de concrete motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Verzoekster merkt op dat zij afkomstig is van Bagdad, één van de gevaarlijkste regio's van Bagdad waarvoor tot voor kort subsidiaire bescherming werd toegekend. Verzoekster is het niet eens met de appreciatie van de commissaris-generaal als zou de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst verbeterd zijn en behoudt zich het recht voor om de analyse van de commissaris-generaal op een later tijdstip tegen te spreken door middel van actuele informatie. Verzoekster onderstreept verder dat haar beider zonen voor Amerikaanse bedrijven werkten en hierdoor bedreigd werden. Verzoekster vindt het vreemd dat de commissaris-generaal enerzijds aanstipt dat de aanslagen in verzoeksters regio van herkomst van gerichte aard zijn, doch anderzijds geen rekening houdt met het specifieke profiel van verzoekster en haar zonen. Verzoekster laakt het feit dat nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat zij deel uitmaakt van een risicogroep. Verzoekster verwijst in dit verband naar de UNHCR Eligibility Guidelines inzake asielzoekers uit Irak (d.d. 31/05/2012). Het feit dat haar zonen voor de Amerikanen werkten, alsook het feit dat zij een alleenstaande vrouw is, zouden volgens verzoekster maken dat zij een bepaald risicoprofiel heeft. Een gegeven dat door de commissaris-generaal niet betwist zou worden. Verzoekster merkt in dit laatste verband verder op dat zij werd geboren in het jaar 1950, reeds zeer veel heeft meegemaakt, alsook aan posttraumatische stress lijdt omwille van het feit dat haar kinderen met de dood bedreigd werden. Verzoekster voegt aan onderhavig verzoekschrift een medisch attest toe waaruit zou blijken dat zij aan het Post Traumatisch Stress Disorder-syndroom (PTSD) zou lijden. Volgens verzoekster spreekt het voor zich dat dit syndroom het gevolg is van de gebeurtenissen die haar ertoe noopten haar land van herkomst te verlaten. Verzoekster stipt tevens aan dat één van de effecten van PTSD geheugenproblemen zijn, alsook wijst zij erop dat zij een alleenstaande vrouw is wiens familie over heel Irak verspreid is. Verzoekster vraagt dat men het objectieve risico laat primeren op haar soms onduidelijke verklaringen, een gegeven dat volgens haar regelmatig wordt toegepast door de Raad. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift tenslotte ook nog een aantal persartikels over de veiligheidssituatie in Bagdad.

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 1315, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek dient te worden vastgesteld dat deze artikelen enkel betrekking hebben op een verbintenisrechtelijke context waardoor ze niet nuttig kunnen worden ingeroepen in de asielprocedure. Er is immers geen sprake van een verbintissencontext tussen de overheid en de asielzoeker. Overigens is ook de rechtsleer er steeds van uitgegaan dat deze regels van het Burgerlijk Wetboek niet van toepassing zijn en zelfs niet vergelijkbaar (Van Heule, D., *Vluchtelingen, Een overzicht*, Mys en Breesch, nr. 552).

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt: "Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert", dient te worden opgemerkt dat ook deze bepaling niet van toepassing is daar de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal op eigen regelen gegrond is.

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties tenslotte heeft geen juridisch bindend karakter, doch dient enkel als aanbeveling aangezien deze geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503).

Verzoekster die de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen vraagt in wezen in hoofdde de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

3.3. Verzoekster wiens zonen A. en M. voor een Amerikaanse firma zouden gewerkt hebben, verklaarde Irak te hebben verlaten nadat de familie dreigbrieven zou ontvangen hebben omwille van voormelde tewerkstelling. De dreigbrieven zijn dan ook de directe aanleiding van verzoekster om haar land te verlaten en vormen tevens de kern van haar asielrelaas.

Verzoekster gaf aan een eerste dreigbrief te hebben ontvangen in juli 2010 omwille van de tewerkstelling van haar zonen A. en M. voor Amerikaanse bedrijven. Niettegenstaande de eerste dreigbrief verstuurd zou geweest zijn vóór A's vertrek uit Irak repte A. met geen woord over deze dreigbrief toen hij in België asiel aanvraag omwille van de problemen die hij zou hebben gekend als gevolg van zijn werk voor de Amerikanen. Meer nog, zoals blijkt uit het gehoorverslag van A. toegevoegd aan het administratief dossier, ontkende deze met klem enige bedreiging te hebben gehad of problemen te hebben gekend vooraleer hij in juli 2010 werd ontvoerd (gehoorverslag,16). Nu A. voor een deel de aanleiding was van de dreigbrief kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat hij van het bestaan van deze dreigbrief niet op de hoogte zou zijn temeer daar hij op dat ogenblik nog niet vertrokken was uit Irak en bovendien, zoals hieronder zal blijken, nog op het adres in Ameriya bij zijn moeder verbleef.

Verzoeksters verklaringen over de periode waarin haar zoon A. werd ontvoerd blijken bovendien niet verenigbaar met deze van A. zelf. Zo zou A. tussen maart 2008 en 2010 in Nederland hebben verbleven. Verzoekster stelt dat hij meteen na zijn terugkeer naar Irak in 2010 bij zijn schoonfamilie in Dawoudi is ingetrokken, en dus niet bij haar in het ouderlijk huis woonde terwijl A. tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij na zijn terugkeer uit Nederland opnieuw bij verzoekster in Ameriya ging wonen. Hij zou vervolgens pas na de ontvoering bij zijn schoonfamilie zijn gaan onderduiken. Uit verzoeksters uitleg (nadat zij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd verklaarde zij dat A. haar had verteld dat hij bij het Commissariaat-generaal had verklaard dat hij na zijn terugkeer meteen bij zijn schoonfamilie is gaan wonen) blijkt duidelijk dat zij haar verhaal wenst af te stemmen op dat van haar zoon. Terecht concludeerde de bestreden beslissing dat deze vaststelling laat vermoeden dat verzoekster geen waarheidsgetrouw relaas weergeeft. Dit wordt verder bevestigd door het feit dat verzoekster niet kan aangeven of haar schoondochter, de echtgenote van A., nog bij haar thuis verbleef op het moment van zijn ontvoering of reeds bij haar eigen familie was ingetrokken. Dat zij oud en vergeetachtig zou zijn is geen afdoende verschoningsgrond. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekster met betrekking tot de periode dat haar zoon werd ontvoerd zich niet meer zou kunnen herinneren of zijn echtgenote gedurende die ingrijpende maand bij haar thuis verbleef of niet.

Gelet op wat voorafgaat in samenhang met de vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop ze de twee dreigbrieven in België ontvangen heeft en deze brieven bovendien eenvoudige stukken getypte tekst betreffen zonder datering of handtekening kan aan deze dreigbrieven geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Aangezien deze brieven de kern van het relaas uitmaken kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Deze vaststelling relativeert dan ook op ernstige wijze de door haar voorgehouden grief dat zij zou behoren tot een risicogroep. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de beweerde werkzaamheden van haar zonen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het vluchtelingenverdrag dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dat betreft in gebreke. Bovendien wordt iedere asielaanvraag individueel en op eigen merites beoordeeld. Ten overvloede wijst de verwerende partij er terecht op dat de erkenning van verzoeksters zoon A. destijds op verschillende motieven gebaseerd was waarvan de toenmalige context in Irak de voornaamste was.

Met betrekking tot het door verzoekster neergelegde medisch attest waaruit blijkt dat zij te kampen heeft met PTSD en opwerpt dat geheugenproblemen één van de gevolgen van deze aandoening zijn, kan het volgende worden opgemerkt. Noch daargelaten dat uit dit attest louter blijkt dat verzoekster depressief is

en lijdt aan posttraumatische stress toont zij vooreerst niet aan dat deze de oorzaak zou zijn van haar incoherente, vage en tegenstrijdige verklaringen. Bovendien werd het medisch getuigschrift opgesteld door een gewone huisarts. Een gewone huisarts is niet in die mate gespecialiseerd dat hij, zoals een psycholoog of een psychiater, de diagnose van PTSD kan vaststellen. Dit blijkt overigens uit het attest zelf aangezien de arts aandringt op een neuro-psychiatrisch of -psychologisch onderzoek dat hem in deze 'indispensable' (onontbeerlijk) lijkt. Ondanks het aandringen van de huisarts op 2 juni 2012 om een dergelijk onderzoek te ondergaan stelt de Raad vast dat verzoekster het tot op heden, een half jaar later ondertussen, niet nodig achtte zich aan een dergelijk onderzoek te onderwerpen.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in de verzoekschriften aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal vooreerst niet betwist dat er nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst. Op grond van een analyse van de actuele veiligheidssituatie (Subject Related Briefing, "*Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad*" van 5 januari 2012 toegevoegd aan het administratief dossier met update toegevoegd aan de verweernota), blijkt echter dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt is. Met recht kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op grond van deze analyse dan ook besluiten dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De talrijke door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschriften gevoegde artikels met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak doen geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen, waaronder de UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012. Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De verschillende door verzoekster aangebrachte artikels ondersteunen de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Over de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies})

4.1. Verzoekster beperkt zich ertoe in haar verzoekschrift te stellen: “(...) *Het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen.*”.

4.2. Op grond van artikel 36/69, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder middel in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, 17 december 2004, nr. 138.590, RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekster blijft in haar verzoekschrift manifest in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel tegen de bestreden beslissing aan te brengen. Het beroep in zover het gericht is tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker - is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 100 348 en RvV 101 189 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker - wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER